

Geleceğe Umutla Uzayan Kökler

Bir soğuk sonbahar sabahıydı. Gri gökyüzü, puslu hava, keskin rüzgâr eşliğinde gözleri bu melankolik havada kaybolmuş şekilde dar sokaklardan okula doğru yürüyordu Teoman. Etraftaki tek ilgisini çeken şey ağaçların sarı ve turuncu tonlarıyla bezendiği tablo görünümüydü. Onun dışında her şey aynıydı; aynı sokaklar, aynı kaldırımlar, aynı çehreler, aynı soluk, yaşlı binalar...

Teoman bir lise öğrencisiydi. Çok başarılı değildi ama elinden geleni de yapıyordu. Öteki arkadaşları gibi okul forması giyiyordu, sırtında okul çantası vardı ve çantasında kalemligi, defter ve kitapları. Yetmez miydi bunlar? Eeeee neden o zaman o da onlar gibi olamıyordu? Neden hep bir bilinmezlik içinde yaşıyordu? Kendiyle ilgili kafasında o kadar çok soru işareti vardı ki bu soru işaretleri beyninde bir labirent oluşturmuştu ve bir çıkış noktası bulamıyordu. İnsan için en yorucu soruların kendiyle ilgili yarattığı sorular olduğunu düşünüyordu.

Teoman ne severdi, neyle ilgilenmek onu mutlu ederdi? Bu soruları sadece kendi kendine sormazdı; etrafındaki arkadaşları, büyükleri de sorardı. Fakat bu sorulara verecek bir cevabı yoktu. Çünkü tanııyordu kendini ve bundan da çok büyük bir utanç duyuyordu. Bu durum kendisini yaşlılarından uzaklaştırıyordu. Tabii ki arkadaşlarının sadece ismini bilmesi yetmezdi. Neler yapar, nelerden hoşlanır, hangi takımı tutar, hangi futbolcuyu beğenir, en çok sevdiği renk, hiç sevmediği yemek... Yoktu bu soruların cevabı. Hele okulun ilk günleri... Yeni gelen öğretmenlerinin, arkadaşlarının birbirlerini tanımaları amaçlı "Hadi bakalım Teoman bize biraz kendini anlat!" sorusu vardı ya nefret ederdi bu sorudan. Kaçış yoktu sıra ona da gelecek o sadece adını soyadını söyleyecek ve sonrası gelmeyecekti. O esnada sınıf büyük bir sessizliğe gömülecek, bütün gözler ona bakacak o da oracıkta yer yarılrsa da yerin dibine girsem diye düşünecekti. Gitmezdi o yüzden o gün okula. Sabah uyandığında anacığın karnım çok ağrıyor der yataktan çıkmazdı. Ne bilsindi zavallı anası oğlunun minicik yüreğinde kopan fırtınaları. Bilse de bir şey gelir miydi acaba elinden? O da tanıyor muydu kendini? Neden yaşıyor, hayattan zevk alıyor mu yaşamak demek sadece nefes almak demek mi biliyor muydu bu soruların cevabını. Ama onun bu sorgulamalara ihtiyacı da yoktu sanırım. Tek gördüğü gözler kocası, iki evladı ve damı akan boyası çatlamış eviydi. Bütün dünyası buydu. Çoğu zaman onun yerinde olmak isterdi Teoman. Kaygısız, sorgusuz geçen bir ömür... Annesi de ananesinin yolundan gidiyor diye düşünürdü Teoman. Birbirine bağlı kökler... Bu kökler Teoman'a kadar uzanmıştı.

Her zamanki gibi tam saatinde okula vardı ve sırasına oturdu. İlk ders Öykü Öğretmen'indi. Öykü Öğretmen muhteşem bir öğretmendi, dersini anlatırken pür dikkat onu dinlerdi öğrenciler. Dersi anlatmaz adeta yaşatırdı. Adı gibi duygular ve düşünceler kısa bir anlatıya dönüşürdü. Öğrencilerin iyi öğrenmesi için öğrenmenin kapılarını sonuna kadar açardı. Sadece bilgi vermez aynı zamanda umut verir, cesaret verirdi. Fakat Öykü Öğretmen'in Teoman'ı korkutan bir yönü vardı. Çok meraklı ve sorgulayan bir öğretmendi Öykü Öğretmen. Basit cevaplarla asla yetinmezdi. Her soruyu bir yolculuğa dönüştürürdü.

Saat sekizi vurduğu gibi derse başladı Öykü Öğretmen. Her günkü gibi derse birkaç soruyla başlandı. Sonra Öykü Öğretmen, Teoman'ın bütün dünyasının başına

yıkılmasına neden olan o cümleyi kurdu: “Mükemmel bir projeye geldim arkadaşlar! Okulumuzda kendi kişisel özelliklerimizle, beğenilerinizle bağlantılı olarak bireysel bir sergi hazırlayacağız.”

Teoman aklında onca soruyla donakaldı. “kendimiz, kişiliğimiz, beğenilerimiz...” Ona çok uzak üç sözcük. Bu sözcükler tüm gün aklından çıkmadı ve öğretmenin sesi eşliğinde kulaklarında çınladı.

İşte yine o aynı yoldaydı ve okula yürüyordu. Aynı sokaklar, aynı kaldırımlar, aynı çehreler, aynı soluk, yaşlı binalar... Gri gökyüzü, puslu hava, keskin bir rüzgâr... Fakat bugün rüzgar daha bir sert esiyordu, gökyüzü daha griydi. Okula vardı ve ders zili çalması ile Öykü Öğretmen sınıfına girdi. Dersin ilk beş dakikası öğrencilerin halini hatırlarını sorup biraz sohbet ettikten sonra sergileri hazırlamaya başladı öğrenciler. Herkesin aklında bir fikir vardı, ışık hızında çalışıyorlardı fakat Teoman için zaman durmuştu sanki. Filmlerden fırlama bir sahne gibi o an herkes hareket halindeydi fakat o durmuştu. Öykü Öğretmen, sınıfta öğrenciler arasında dolaşırken Teoman'ın durumunu fark etti. Teoman iyi misin, bir problem mi var, diye sordu. Teoman bu soru karşısında önce ne diyeceğini bilemedi ve sessizce önündeki masaya kilitlendi fakat öğretmenin o anki sıcacık bakışları, yumuşacık sesi ona cesaret verdi ve artık yüreğinde taşıdığı bu yükü öğretmeni ile paylaşabileceğine karar verdi. İyiyim öğretmenim fakat ne yapacağımı bilmiyorum, boşlukta kalmış gibiyim. Ben kendimi tanımazken nasıl size kendimle ilgili bir sergi hazırlayabilirim, diye karşılık verdi Teoman. Öykü Öğretmen aslında bu durumun en başından beri farkındaydı. Onunla konuşabilmek için uygun zamanı kolluyordu. İlk defa karşılaşmıyordu bu durumla. Bu yaştaki öğrencilerin yaşayabileceği bir durumdu. Kendini keşfedememe! O gün öğle teneffüsünde Teoman'ı yanına çağırdı ve ona bu konu ile ilgili yardım edebileceğini söyledi. Teoman bütün gün öğle teneffüsünü ipe çaktı. Sonunda onu anlayan biri çıkmıştı, onu yargılamamıştı, onunla alay etmemişti. Yarasına merhem olmak için elini uzatıyordu. Bu yüzden ilk kez bu konuyla ilgili kendini güvende hissetti.

Öğle teneffüsü zamanı geldi ve Teoman öğretmenin odasına koştu. Az biraz sohbet ettikten sonra hemen işe koyuldular. Öykü Öğretmen, Teoman'ın yaşadığı tüm problemleri ve bu problemlerin yarattığı olumsuz duyguları en ince ayrıntısına kadar dinledi. Sadece konuşmak ve dinlenilmek bile iyi gelmişti Teoman'a. Her öğle teneffüsünde bu görüşmeler sürdü. Öğretmen ona bu konu ile ilgili kitaplar getiriyor ve kendini keşfetmesi, tanınması yolunda çalışmalar yapıyordu. Her gün yeni bir şekilde tekrardan tanıyordu kendini Teoman. Beyninde bir bulmacaya dönüşen soruları teker teker cevaplanıyordu. Yavaş yavaş kendini tanıdıkça okulda yapılacak sergi için de hazırlanmaya başlamıştı. Çünkü bu görüşmelerde Teoman resme karşı ilgisi ve yeteneği olduğunu fark etti. Resim çizerken en çok pastel renkleri kullanmayı sevdiğini fark etti. Sergi de resimlerini sergileyecekti. En sevdiği mevsimi, en sevdiği çiçekleri, geleceğe dair hayallerini, umutlarını resmedecekti. Öykü Öğretmen, Teoman'ın duygularını, hayallerini, korkularını, hobilerini, potansiyellerini, değerlerini tanımasını sağlamıştı. Teoman kendini daha iyi ifade eden bir birey haline dönüşmüştü.

Bir ilkbahar sabahıydı. Gökyüzü masmavi, pırıl pırıl bir hava, hafif bir serinlikte gözleriyle güneşi selamlayarak kuşların oluşturduğu melodiler eşliğinde okula doğru yürüyordu Teoman. Etrafta ilgisini çekecek ne kadar çok şey vardı: yeşeren çimenler,

renkli renkli tomurcuklanan çiçekler, yürüyüş yapan mutlu insanlar... Hiçbir şey aynı değildi. Tabiat ana uyanıyor ve yenileniyordu. Kökler artık bambaşka kollardan geleceğe umutla uzuyordu. Çünkü kökleri kendi elleriyle sulamıştı Öykü Öğretmen.

Öykü Özkara

Özel Şişli Terakki Lisesi

9 PREIB F Sınıfı